

ὁ Θεὸς προσήλθεν εἰς βοήθειάν μου; Ἐγὼ γίγξατε τὴν οἰκίαν μου, ἂν ἀγαπάτε· ἡ κυρία Μαιντενὼν εἶν' ἐκεῖ. Καταδιώξατε τὸν κύριον Λαθερνῆ, τὸν ἀξιωματικόν· ἡ σύζυγος τοῦ βασιλέως θὰ ὑπερασπίσῃ τὸν υἱόν μου. Ὁ Ἀμὼν καὶ ἡ Ἑσθήρ θ' ἀγωνισθῶσιν! Θὰ ἴδωμεν.

Ἦσαν πλέον ἢ ἀρκετὰ ταῦτα ὅπως συντελέσωσι νὰ κοχλάσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ Λουβοῦ τὸ μίσος καὶ ἡ ἐκδίχησις. Ὁ Λουβοῦ ἐμίσει σφόδρα τὴν κυρίαν Μαιντενὼν καὶ προσεπάθει νὰ τὴν καταστρέψῃ. Ὁ Λουβοῦ εἶχε προσπέσει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Λουδοβίκου ἸΔ' ἱκετεύων αὐτὸν νὰ μὴ νυμφευθῇ τὴν γυναῖκα ἐκείνην. Ἀς κρίνῃ ἕκαστος τί ἀποτέλεσμα παρήγαγον ἐν τῇ ἐξηλωμένῃ ἐκείνῃ ψυχῇ τόσαι ἀπειλαὶ γενόμεναι ἐν ὀνόματι τῆς ἐχθρᾶς του.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι! ἀνέκραξεν ἀφίων ἐλευθέρως τὴν ὀργὴν του νὰ ἐκραγῇ, δὲν πρέπει πλέον νὰ φειδόμεθα ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Ἀ! εἰσθε λοιπὸν ἡ φίλη τῆς κυρίας Μαιντενὼν; μεγαλαυχεῖτε διὰ τὴν εἰκόνα τῆς καὶ διὰ τὴν προστασίαν τῆς, αἱ; προσβάλλετε τὸν Ἀμὼν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑσθῆρ; εἶνε γνωστὰ λοιπὸν αἱ τραγωδίαι τοῦ Σαὶν-Σὺρ εἰς τὰς χώρας ταύτας τῶν ἀγρίων; Ἔστω ἂν ὁ κύριος Ρακίνας εἶνε μέγας ποιητής, θὰ προσπαθῶμεν ὅπως καὶ ὁ Ἀμὼν φανῇ μέγας ὑπουργός. Καὶ διὰ νὰ εἰνέ τις μέγας ὑπουργός, πρέπει πρὸ πάντων νὰ εἶνε ἰσχυρός. Ἀς δοκιμάσωμεν.

Καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης τὸ βλέπον πρὸς τὴν πύλην, διὰ φωνῆς δὲ ἤχηρας μετὰ χειρονομίας φοβερᾶς θελήσεως:

— Χωροφύλακες! ἀνέκραξεν· ἐδῶ!

— Τί ἐννοεῖτε νὰ κάμετε; εἶπεν ἡ κόμισσα, προχωροῦσα πρὸς αὐτόν.

— Τόρα θὰ τὸ μάθετε.

Οἱ χωροφύλακες εἰσῆλθον εἰς τὴν αὐλήν.

— Καὶ τώρα, κυρία, εὐχρεστήθητε νὰ μοῦ παραδώσετε τὴν δραπετεύσαν μοναχὴν, ἣν σὰς ζητῶ ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως.

— Πῶς! ἀπήντησεν ἡ κόμισσα πνιγμένη ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ μὴ δυναμένη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησίν της, θὰ τολμήσετε νὰ εἰσαῇτε εἰς τὴν οἰκίαν μου τοὺς χωροφύλακας;

— Ὑπακούσατε! εἶπεν ὁ μαρκήσιος Λουβοῦ.

— Ποτέ! καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ μὲ φονεύσετε.

— Τότε θὰ ἐξανγκασθῇτε διὰ τῆς βίας, κυρία, διότι δὲν πρέπει νὰ λεχθῇ ὅτι μία θύρα πύργου ἔμεινε κλεισμένη παρὰ τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως, τὴν ὁποῖαν ἔδωκα ἐγὼ αὐτοπροσώπως.

— Κύριε, θὰ περάσετε ἐπάνω ἀπὸ τὸ σῶμά μου πρὶν φθάσετε εἰς τὴν νεάνιδα, εἶπεν ἡ κόμισσα ἐν μεγίστῳ παροξυσμῷ ὀργῆς.

— Ὅχι, κυρία· θὰ σὰς σεβασθῶμεν, ὡς νὰ εἰσθε πιστὴ καὶ εὐπειθὴς ὑπῆκοος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον θέλω, θὰ γείνη.

— Θὰ ὑπερασπισθῶ!.. Βοήθειαν! Βοήθειαν!

Πάραυτα βήματα ταχέα ἠκούσθησαν εἰς τὴν κλίμακα. Ὁ Ἰασπίνος κατῆλθεν ἐν μεγάλῃ σπουδῇ, μὲ τὸ μέτωπον καθιδρον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς, μὲ τὰς χεῖρας τρεμούσας. Ὁπισθεν αὐτοῦ ἤρχετο ἡ Ἀντωνιέττα ὡρὰς ἐπίσης, ἀλλὰ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ἀπαστράπτοντα ἐξ ἀποφασιστικότητος. Ἀμφότεροι ὤρμησαν πρὸς τὴν κόμισσάν καὶ ὁ μὲν Ἰασπίνος ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἡ δὲ Ἀντωνιέττα ἔθλιψεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Λουβοῦ γενόμενος πελιδνὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς νεάνιδος, βλέπετε τί θὰ συμβῇ· ἔχετε τὸ θάρρος νὰ παρακούσετε; δέχεσθε νὰ ἐπέλθῃ συμφορὰ εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἐξ αἰτίας ὑμῶν; Σὰς προσκαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

— Εἰμαι ἐτοίμη! εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα κεραυνοβολοῦσα αὐτὸν δι' ἐνὸς βλέμματος, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη ἐκεῖνος νὰ ὑποστῇ ἀταράχως.

Καὶ ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Λαθερνῆ, ἀφοῦ φιλοστόργως τὴν ἡσπάσθη.

— Σὰς ἀπαγορεύω, ἀνέκραξεν ἡ κόμισσα, νὰ ἐξέλθετε ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης· σὰς τὸ ἀπαγορεύω ἐν ὀνόματι τοῦ υἱοῦ μου, ὅστις σὰς ἔπεμψεν ἐδῶ.

— Ὁ υἱός σας, ἀπήντησεν ὁ Λουβοῦ, δὲν εἶνε καθόσον γνωρίζω, ὁ κύριος, ὁ δυνάμενος νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει ἐν Γαλλίᾳ. Ἀς κάμωμεν γρήγορα· δεσποινίς, σὰς περιμένω.

Καὶ προέβη πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν, ἥς ἔλαβε τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν σύρῃ πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ κόμισσα ἰδοῦσα τὸ κίνημα τοῦτο, ἐξέβαλε καυγὴν διάτορον· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ καρδιά της εἶχε διαρραγῇ· στεναγμὸς ὑπόκωφος ἐξέφυγε τοῦ στήθους της, ὡρότης νεκρικὴ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖράς της, τὰ δὲ ἰώδη χεῖλη της ἀπέκτησαν τὴν νεκρικὴν συστολὴν τοῦ ψυχορραγήματος.

— Κύριε Λουβοῦ, εἰσθε τέρας! ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος σφίγγων τὰς μικρὰς εὐσάρκους πυγμὰς του· ἐφονεύσατε τὴν κυρίαν κόμισσάν!

Ἡ μορφή τοῦ Λουβοῦ ἠλλοιώθη· τὸ ἄκαμπτον τόξον τῶν μελαίνων ὀφρύων του διεστάλη· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφάνησαν ἐξογκούμενοι· πάλιν βιαία ἀλαζονίας καὶ αἰσχύνης ἐβασάνισε τὴν ἰσχυρὰν ψυχὴν του. Ἐν τούτοις ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν του καὶ ἐξηκολούθησεν ἀπάγων τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ ψιθυρίζων:

— Διατί νὰ μὲ ἐξωθήσουν εἰς τὸ ἔπακρον!...

Ἡ νεανὶς ἀπομακρυνομένη, ἀπαγομένη διὰ τῆς βίας σχεδόν, ἔπεμπε μακρόθεν τὰ τελευταῖα φιλήματα πρὸς τὴν θνήσκουσαν προστατίδα της. Μόνον ἐν τῷ βλέμματι τῆς κομῆσεως διετηρεῖτο ἀκόμη ἔχνος τι ζωῆς. Πᾶσα ἡ στοργὴ της, πᾶσα ἡ γενναϊότης της, πᾶσα ἡ ψυχὴ της συνεκεντροῦτο ἐν τῷ βλέμματι δι' οὗ παρηκολούθει τὴν νεάνιδα, ἐνῷ τὸ σῶμά της

κατέπιπτεν ἀνεπαισθήτως ἐκ τῶν βραχιόνων τοῦ ἀπέλπιδος Ἰασπίνου εἰς τὸ δάπεδον τῆς αἰθούσης.

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἀνέκραξεν ὁ ἄδδᾶς μετὰ φωνῆς θρηνώδους, ἡ κυρία κόμισσα ἀποθνήσκει.

Ὁ κύριος Λουβοῦ ἤνοιγεν ἤδη τὴν θύραν καὶ εὐρίσκετο εἰς τὸ μεσανάβαθρον.

Ἐν τῷ ἅμα ἀνὴρ τις ἐθεάθη ἐκ τοῦ προδόμου εἰσορμῶν βιαίως εἰς τὴν αἶθουσαν· αἱ τελευταῖαι αὐτὰι λέξεις εἶχον φθάσει μέχρι τῆς ἀκοῆς του.

— Μῆτέρ μου! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος Λαθερνῆ, ὅστις δι' ἐνὸς ἄλματος ἔδραμε πρὸς τὴν κόμισσάν καὶ τὴν ἀνήγειρεν εἰς τοὺς ρωμαλέους βραχιόνάς του.

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἐκφέρουσα στεναγμὸν θριάμβου ἀπώλεσε πάσας τὰς ἐναπομενουσας αὐτῇ δυνάμεις. Ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαϊμὸν τοῦ Γεράρδου, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ μὲ τοὺς σπασμώδεις δακτύλους της, ἀπεπειράθη νὰ τὸν ἀσπασθῇ, ἀλλὰ τὸ φίλημα ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη της, καὶ ἀπέμεινεν ἄφωνος, ἀνίσθητος, ἐν τῷ μέσῳ τῶν γυναικῶν, τῶν προσδραμουσῶν ὅπως παράσχωσιν αὐτῇ τὰς δεούσας περιποιήσεις.

Ὁ Γεράρδος ἀνηγέρθη, εἶδεν εἰς τὴν θύραν τὸν Λουβοῦ, ὅστις ἔσφιγγεν ἀκόμη τὴν χεῖρα τῆς Ἀντωνιέττας καὶ δι' αἰφνιδίᾳ ἐκείνη ἀφίξις εἶχε ταράξει· ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἴστατο ἀκίνητος καὶ καρφωμένος εἰς τὸ ἔδαφος, ὡς νὰ ἔβλεπε τὴν ἀστραπὴν τῆς θείας δίκης.

Ἐπεται συνέχεια.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσουντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον: τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπία*.

FORTUNÉ BOISGOBÉY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ ταλαίπωρος ἐκ τῶν πρώτων ἐρωτήσεων τῆς ἐξαδέλφης του, ὑπέθεσεν ὅτι ὁ Βινιόρ τῇ ἤρεσε καὶ ὅτι αἱ ὑποθέσεις τῆς καρδίας τοῦ φίλου του, ἔβαινον καλῶς.

Καὶ ἤδη ἔβλεπεν ὅτι ἡ Ἀλίκη ἔρω-
τώσα περὶ τοῦ Βινιόρου, ἐφρόντιζε δι' ἄλλον.

— Δὲν 'ξέρω τί νὰ σοῦ ἀποκριθῶ, εἴ-
πεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπέζιτου, ἀφοῦ μι-
κρὸν ἐσκέφθη. Καὶ ἂν θέλῃς νὰ σοῦ ἀπο-
κριθῶ εἰλικρινῶς φανοῦ καὶ σὺ εἰλικρινῶς
πρὸς ἐμέ. Ἀγαπᾷς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ;

— Ναί, τὸν ἀγαπῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀ-
λίκη ἀνευ δισταγμοῦ. Τὸν ἀγαπῶ περισ-
σότερον ἢ ὅτι ἀδίκως τὸν κατηγοροῦν
καὶ δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλον παρ' αὐτόν.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἰδοὺ καθαρὰ ἐκ-
δήλωσις. Σ' εὐχαριστῶ, διότι ἔχεις ἐμπι-
στοσύνην εἰς ἐμέ, καὶ θὰ σοῦ πῶ καὶ γὰρ
τὴν ἰδέαν μου. Παίξε μονάχα, λίγο δύνα-
τώτερα. Φοβοῦμαι μὴ μὰς ἀκούσουν.

Ἡ δεσποινὶς Δορξέρ ἠκολούθησε τὴν
συμβουλὴν τοῦ Μαξίμου τ' ἀποτελέσματα
τῆς ὁποίας δυσηρέστησαν λίαν τὸ ἀκου-
στικὸν τύμπανον τῆς κυρίας Μαρτινῶ,
σηγνισμένης ν' ἀκούῃ ἐκτελούμενον τὸ
ἀγαπήτὸν τῆς βάλς μετ' ὀλιγωτέρου θο-
ρύβου.

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα σὲ εἰδοποιῶ ὅτι
δὲν ἔχω τίποτε κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρ-
νοέλ. Τὸν ἐγνώρισα πολὺ ὀλίγον, διότι οἱ
χαρὰς τῆς μας δὲν συνεταυτίζοντο, ἀλλὰ
πάντοτε τὸν ἐθεώρουν ὡς εὐγενῆ ἄνθρω-
πον, ἄλλως τε ὁ Βινιόρου, ὁ ἴποιος ἦτο πολὺ
συνδεδεμένος μαζί του, ἔχει καλλίστην
περὶ αὐτοῦ γνώμην.

— Τώρα πρὸ ὀλίγου μοὶ ὠρκίσθη ὅτι
εἶνε ἔτοιμος νὰ μὲ βοηθήσῃ κατ' ἐκείνων,
οἱ ὅποιοι τὸν κατηγοροῦν.

— Καὶ κατὰ τοῦ πατρός σου δηλαδή.
Πολὺ γενναίωφρων νέος. Δὲν ἔτυχε ἀκόμη
περίστασις νὰ τὸν ἐκτιμήσῃς, ἀλλὰ θὰ
ἰδῇς ἀργότερα τί ἐξαιρέτος νέος εἶνε.

— Τοῦ χρεωστῶ μεγάλην εὐγνωμοσύ-
νην ἀπὸ τώρα, διότι συγκατένευσε νὰ γίνῃ
σύμμαχος μου.

— Λοιπὸν θ' ἀναλάβῃς ἀληθινὴν ἐκ-
στρατεῖαν διὰ ν' ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητα
τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ; Σοῦ λέγω ὅμως
ὅτι εἶνε πολὺ δύσκολον.

— Τί μὲ μέλλει; Ἡ τιμὴ τοῦ κυρίου
δὲ Καρνοέλ εἶνε καὶ δική μου, ἀφοῦ εἴμεθα
ἀρραβωνιασμένοι.

— Τί! θὰ τὸν ὑπανδρευθῇς ἀκόμη καὶ
τότε!

— Ναί, τὸν θέλω καὶ θὰ τὸν πάρω.

Ὁ Μαξίμος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ
κίνημα ἐκπληξέως καὶ προσέβλεπε μετὰ
θαυμασμοῦ τὴν γενναίωφροναν νεάνίδα μὴ
ἀπελπιζομένην καὶ πρὸ τῶν ἀδυνάτων.

Δὲν ἐφάνταζε ποτὲ ὅτι ἡ ἐξαδέλφη
τοῦ εἶχε τοσοῦτον ἰσχυρὸν χαρακτήρα καὶ
ἐλθσιν ἐνεργητικὴν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξέφραζον ἀμετάπει-
στον ἀπόφασιν καὶ οὐδὲν τῶν ἐν αὐτῇ ἐ-
πρόδιδε τοῖς ἀδιαφόροις τὴν συγκίνησιν
ἣν ἠσθάνετο.

— Ὁ γάμος, τὸν ὅποιον ὀνειρεύεσαι,
εἶνε χίμαιρα, εἶπεν ὁ Μαξίμος. Ὁ κύριος
δὲ Καρνοέλ ταξιδεύει τώρα εἰς τὴν Ἀμε-
ρικὴν καὶ δὲν θὰ ξαναέλθῃ πίσω εἰς τὴν
Γαλλίαν.

— Εἶμαι βεβαία πῶς δὲν ἀνεχώρησεν,
ἀπεκρίθη σταθερῶς ἡ Ἀλίκη.

— Μπορῶ νὰ μάθω ποῦ στηρίζεις αὐ-
τὴν τὴν βεβαιότητα;

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ
προσπαθήσῃ νὰ μὲ δῇ. Τὸν ἠπάτησαν.
Ἐπίστευσεν ὅτι ἠθέτησα ἱερὰν ὑπόσχεσιν
καὶ εἰς στιγμὴν ὀργῆς ἔφυγεν ἀπὸ τὸ
σπίτι. Εἶνε ὅμως ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι.

— Τότε, ἀγαπητὴ μου Ἀλίκη, ἐπί-
τρεψέ μου νὰ σοῦ πῶ πῶς εἶνε ἀσυγχώ-
ρητος νὰ κρύπτεται, ἀντὶ νὰ φανερωθῇ
καὶ νὰ δικαιολογηθῇ.

— Ἐλησμώνησες ὅτι δὲν 'ξεύρει πῶς
τὸν κατηγοροῦν.

— Τί, δὲν 'ξεύρει... Ἀλήθεια, πραγ-
ματικῶς, δὲν 'μπορεῖ νὰ τὸ 'ξεύρῃ. Ὁ
θεὸς μου δὲν τὸν κατήγγειλε. Τὰ πάντα
ἔγιναν μετὰ τὸ τοῦ θεοῦ, τοῦ Βινιόρου καὶ
τοῦ Ρώσσου αὐτοῦ. Θαρρεῖ μάλιστα πῶς
ἐγὼ δὲν 'ξέρω τίποτε. Εἶδες τί παράξενο
ἢ περὶ ἀπλῆς ἰδέας νὰ ἔρχονται τελευ-
ταίαις. Δὲν τὸ εἶχα σκεφθεῖ.

— Καὶ τώρα ποῦ τὸ ἐσκέφθης, ἐννοεῖς
ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ δὲν
τὸν ἀποδείκνυει ἔνοχον; Ἐὰν εἰδοποιεῖτο
ὅτι τὸν κατηγοροῦν διὰ τοιαύτην αἰσχρὰν
πράξιν, ἤθελε σ' τὴν στιγμὴν φανερωθῇ
διὰ νὰ τοὺς ἀποστομώσῃ.

— Ὑποθέσεις πάντοτε ὅτι δὲν ἔφυγεν
ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἀν ἦνε ὅμως ἀκόμη ἐδῶ,
εἶνε τρομερὸν τὸ πρᾶγμα. Νὰ ζῆς, χωρὶς
νὰ 'ξεύρῃς ὅτι σὲ κατηγοροῦν ὡς κλέπτην
καὶ ἐκεῖνοι μάλιστα τῶν ὁποίων ἡ ἐκτί-
μησις εἶνε τὸ μόνον καλὸν ποῦ σοῦ μένει
... καὶ νὰ σιωπᾷς, ἐνῷ ἂν σὲ εἰδοποιεῖ
κανεὶς... ἐμποροῦσες νὰ δικαιολογηθῇς
... εὐθὺς ἅμα ἐφαινόσουν. Σοῦ ὀρκίζο-
μαι ὅτι ἂν μοῦ δώσῃς τὴν ἄδειαν, ἀρχίζω
ἀμέσως νὰ ζητῶ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἀλήθεια; Καὶ σὺ λοιπὸν θὰ γίνῃς
σύμμαχος μου;

— Μὲ μεγάλη μου μάλιστα χαρὰ, ἀγα-
πητὴ μου Ἀλίκη. Ἐπειτα δὲ ἐγὼ ἤμουν
χωρὶς νὰ τὸ 'ξέρῃς.

— Τί λές;

— Ἦθελα νὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα,
ἀλλὰ τὸ βάλς σὲ λίγο τελειώνει, καὶ δὲν
θὰ 'μποροῦμε νὰ μιλήσωμε. Νά, ἐγύρι-
σα καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον.

— Ἐξανρχίζω, δὲν θὰ τὸ καταλάβῃ
κανεὶς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ὁ πατέρας σου
ἄρχισε ταῖς θεωρίαις του πάλι καὶ οἱ
φίλοι του τὸν ἀκοῦνε μὲ μεγάλη προσοχή.
Ὁ κύριος δὲ Καμπαρὲ διηγεῖται εἰς τὰς
κυρίας τὸ ταξιδί του εἰς τὴν Ἀργεντίναν
καὶ ὁ Βινιόρου μὰς κυττάζει μὲ τὴν ἄκρη
τοῦ ματιοῦ του, μὰ δὲν τολμᾷ νὰ ἔλθῃ
ἐδῶ, ἐνόσφ ὁ θεὸς μου 'μιλεῖ.

Ἡ Ἀλίκη ἐπ' ἀνήρξατο, ἀλλ' οἱ συνδια-
λεγόμενοι οὐδὲν ἐνόησαν.

— Δὲν σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως πῶς 'μπο-
ρῶ νὰ νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα ἀπόψε, εἶπεν ὁ
Μαξίμος. Οὐτε εἰκοσι βάλς 'σὰν αὐτὸ
δὲν θὰ φθάσουν. Θὰ σοῦ ἀνακοινώσω ὅμως
μερικὰς παρατηρήσεις ποῦ ἔχω κάμει.
'Ξεύρεις πῶς ἐπῆραν πενήντα χιλιάδες
φράγκα, ἐνῷ 'μποροῦσαν νὰ πάρουν τρία
καὶ τέσσαρα ἑκατομμύρια. Αὐτὸ ἐπιβα-
ρύνει πολὺ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἀν ἦ-

ταν ἄλλος ἀπὸ τοὺς κοινούς κλέπτας θὰ
τὰ ἔπερνε ὅλα.

— Καὶ τὴν κάσα δὲν πιστεύω νὰ τὴν
ἄνοιγε κανεὶς ἀπὸ τοὺς κοινούς κλέπτας.
Εἶνε λοιπὸν λόγος νὰ καταδικάσωμεν τὸν
κύριον δὲ Καρνοέλ;

— Ὁχι, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἀθωώσωμεν
πρέπει νὰ ἀνακαλύψωμεν διὰ τίνα σκοπὸν
ἔγεινεν ἡ κλοπὴ. Μαζὺ μὲ ταῖς πενήντα
χιλιάδαῖς ἔκλεψαν καὶ ἓνα κασάκι τοῦ
ταγματάρχου Βορισῶφ, τὸ ὅποιον φαίνε-
ται περιέχει καὶ κάτι ἄλλο ἀπὸ χρήματα
καὶ τίτλους οἰκογενειακούς.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς δικαιώνει τὸν κύριον
δὲ Καρνοέλ. Ἀν παραδεχθῶμεν ὅτι ἔκανε
αὐτό, διὰ τὸ ὅποιον τὸν κατηγοροῦν, τί
συμφέρον εἶνε νὰ οἰκειοποιηθῇ τὰ μυστικά
ἐνὸς ξένου, τὸν ὅποιον δὲν γνωρίζει;

— Ἀξιόλογα, ἐξαδέλφη μου. Ἀλλὰ ὁ
Βινιόρου, ὁ ὁποῖος ἦτο παρὼν, ἅμα ἀνεκα-
λύφθη ἡ κλοπὴ, μοῦ διηγήθη ὅτι ὁ Βο-
ρισῶφ εἶπεν εἰς τὸν θεὸν μου ὅτι ὁ πα-
τήρ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ ἦτο πρέσβυς
εἰς Πετρούπολιν. Προσέθηκε δὲ ἔπειτα ὅτι
ὁ υἱὸς θὰ εἶχε σχέσεις μὲ Ρώσσους...
καὶ τέλος ὑπέδειξε σαφῶς ὅτι ὁ Ροβέρτος
θὰ ἐνήργησε διὰ λογαριασμὸν κανενὸς Ρώσ-
σου ἐχθροῦ τοῦ Βορισῶφ.

— Εἶνε ἄλογον. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ
κανένα δὲν ἔβλεπεν ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ
πατέρος του.

— Ἀφῆσέ με νὰ τελειώσω καὶ φρόν-
τισε νὰ παίξῃς καλλίτερα. Ἐπῆδης δέκα
νόταις. Δὲν 'ξέρουν γὰρ ἀπὸ μουσικῇ, ἀλλ'
ἐπὶ τέλους θὰ τὸ καταλάβουν πῶς εἶσαι
ἀφηρημένη. Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν πῶς ὁ ταγ-
ματάρχης ἐξηγεῖ τὴν κλοπὴν κατὰ τὰς
ιδέας του καὶ ὑποπεύεται τὸν Ροβέρτον.
Ἰσχυρίζεται δὲ ὅτι ὁ Ροβέρτος ἐπῆρε τὰ
χρήματα διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ ἔξοδα τοῦ
ταξιδίου. Κατ' αὐτὸν ἡ κλοπὴ τῶν χρη-
μάτων ἦτο πρόφασις καὶ τὸ κασάκι ἦτον
ὁ σκοπός.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὰ λέγει αὐτά,
διότι δὲν τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὸν κύριον δὲ
Καρνοέλ.

— Γιατί; ἀφοῦ δὲν τὸν γνωρίζει;

— Τὸν συνήντησε δύο ἢ τρεῖς φορὰς.
Ἐνόησε πῶς ἀγαπώμεθα καὶ ἐπειδὴ ἡ-
θελε νὰ μοῦ κἀνῃ ἔρωτα...

— Κατηγορεῖ τὸν ἀντίπαλόν του ἐκ
ζηλοτυπίας. Πολὺ πιθανὸν καὶ αὐτό. Δὲν
'μπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω αὐτὸν τὸν Ρώσσο,
μοῦ φαίνεται ὑποπτος. Θὰ εὐχαριστήθῃ
πολὺ ἂν 'μφορέσω νὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι
ἀδίκως 'κατηγοροῦσεν ἓνα Γάλλον, ὁ ὁποῖος
ἀξίζει πολὺ περισσότερον ἀπ' αὐτόν. Δη-
λαδή, Ἀλίκη, 'μπορεῖς νὰ μὲ διαθέσῃς ὅ-
πως θέλεις κατὰ τοῦ κυρίου Βορισῶφ.
'Ξεύρεις βεβαία πῶς ἐβλήθη μετὰ τὰ σω-
στά του νὰ εὕρῃ τὸν Ροβέρτον.

— Ὁ πατέρας δὲν μοῦ τὸ εἶπε.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὁ Βι-
νιόρου ἦτο ἐμπροστὰ, ὅταν τὸ ἔλεγε καὶ ὁ
θεὸς μου τοῦ τὸ ἐπέτρεψε. Ἐφυγε λοιπὸν
καὶ αὐτὸς γὰρ νὰ συλλάβῃ τὸν κύριον δὲ
Καρνοέλ.

— Ἐφυγε! Μὰ τί λοιπὸν ἐπέτρεψε;

γιατί τὸν εἶδα χθὲς ἔφιππον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

— Μήπως ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὸν καταδιώξῃ, ἢ μήπως ἀνεκάλυψεν ὅτι εἶνε ἐδῶ ἀκόμη ὁ Ροβέρτος;

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Μάξιμον νὰ σιωπήσῃ. Ὁ γέρον θαλαμηπόλος τοῦ πατρὸς τῆς εἰσῆλθε, κρατῶν ἐν χερσὶν ἀργυροῦν δίσκον καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Τί τρέχει, Ἰωσήφ; ἠρώτησεν ἡ νεναῖς, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παίζει.

— Σὰς ἔφερα τὸ ριπίδι καὶ τὸ μπουτλάκι ποῦ εἶπατε τῆς καμαριέρας σας, ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως ὁ Ἰωσήφ.

Ἀπέθηκε τὸν δίσκον ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἀπῆλθε βαδίζων ἀκριβοῦς δακτύλοις, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα σημαντικὸν πρὸς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ὁ Μάξιμος ἐκπλαγείς προσέβλεψε τὴν ἐξαδέλφην του ὠχρεῶσαν.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ἀλίκη μου; τὴν ἠρώτησε σιγαλῇ τῇ φωνῇ.

Δὲν ὠμίλησεν ἡν λίαν συγκεκινημένη, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί της ἐπλανῶντο ἐπὶ τῶν πλήκτρων καὶ ὁ στρόβιλος ἐξηκολούθει νὰ λικνίζῃ διὰ τῆς γλυκεῖας μελωδίας του τὸν ὄμιλον τῶν πρὸ τῆς πυρᾶς συνδιαλεγομένων.

Ὁ νεανίας ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ δίσκου καὶ διέκρινεν ὑπὸ τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἀντικείμενα ἐπιστολήν, τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐξέφευγε τοῦ ἀνοικτοῦ ἀνεμιστηρίου. Βεβαίως ἡ ἐπιστολὴ δὲν εὐρέθη ἐκεῖ ἐκ τύχης καὶ ὁ γέρον ὑπηρέτης φροντίσας νὰ τὴν κρύψῃ θὰ ἦτο ὁ ἐμπεπιστευμένος τῆς Ἀλίκης.

Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη ἀνακάλυψις ἐξέπληξε μεγάλως τὸν Μάξιμον. Οὐδέποτε ὑπέθετεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐλάβανε λαθραίας ἀποστολὰς καὶ ὅτι εἶχεν ὑπηρέτην ἵνα ἐνεργῇ τὰ τῆς μυστικῆς ἀλληλογραφίας τῆς.

Ἐθαύμαζε δὲ καὶ διὰ τὴν ἀφροσύνην μεθ' ἧς ἡ τολμηρὰ καὶ ἀπλὴ αὕτη κόρη ἐδέχετο ἐπιστολήν, δύο βήματα ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἐξαδέλφου τῆς.

Ἡ Ἀλίκη μαντεύσασα τί ἐσκέπτετο ὁ ἐξάδελφός της τῇ εἶπεν·

— Αὐτὸς μοῦ γράφει.

— Δὲν πιστεύω, ἐπιθύρυσεν ὁ Μάξιμος. Ἀλλὰ... ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦς γνωρίζει λοιπὸν τὰς ὑποθέσεις σου;

— Ναί. Μὲ ἔφερε ἀπὸ μωρὸ καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἐμάντευσε τί ὑπέφερα... καὶ μοῦ εἶπε χθὲς ὅτι ἂν τοῦ τὸ ἐπέτρεπα μ' ἔμορφε νὰ μοῦ ἐγγερίσῃ, ἐν ἀγνοίᾳ ὅλων καὶ ὅ,τι ὥρα καὶ ἂν ἦτο, τὸ γράμμα ποῦ ἐπερίμενα. Ὁρκίσθη πῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ θὰ μοῦ ἔγραφε καὶ θὰ ἐδίδοε εἰς αὐτόν τὸ γράμμα. Δὲν ἠπατήθη, καὶ βλέπεις ὅτι εὐθὺς μοῦ τὸ ἔφερε.

— Ἀδιάφορον... ἐδῶ στὸν κόσμον. Πολὺ τολμηρὸν.

— Ὁ Ἰωσήφ ἔχει πῶς μ' ἀγαπᾷ πολὺ

καὶ δὲν θὰ μὲ προδώσῃς, ἔπειτα εἶδε πῶς κανεὶς δὲν μ' ἔβλεπε.

— Ναὶ καὶ αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ. Ὁ θεὸς μου ἐτελείωσε καὶ ρίχνει ἀπὸ 'δῶ τὴ 'ματιά του. Σὲ συμβουλεύω νὰ πάρῃς γλήγορα γλήγορα τὸ γράμμα σου.

— Ὅχι, δὲν θὰ τὸ πάρω.

— Ἐτρελάθηκες ἢ ἔχεις σκοπὸ νὰ σῶσῃς τὸν πατέρα σου; Ἄν τὸ 'δῇ θὰ σ' ἐρωτήσῃ τί εἶνε, τί θὰ τοῦ πῇ;

— Μοῦ εἶπες πῶς εἶσαι σύμμαχός μου. Δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶσαι ἀλήθεια μαζί μου;

— Βέβαια, βέβαια.

— Λοιπὸν κάνε ὅτι σοῦ πῶ.

— Τί;

— Ἀκουσε, Μάξιμ. Αὐτὸ τὸ γράμμα θ' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ βίου μου. Ὅταν μάθω τί περιέχει θ' ἀποφασίσω ἂν πρέπει νὰ ἐπιμείνω ἢ ἂν πρέπει ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ διαβάσῃς πρῶτα ἀπὸ 'μέ.

— Ποτέ! Αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις σου δὲν μ' ἐνδιαφέρουν.

— Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἀνοίξω, ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως εὐρῶ τὴν ἐνοχλήν του;

Ὁ Μάξιμος ἐρρίγησεν. Ἀνεγίνωσκεν ἤδη εἰς τὴν καρδίαν τῆς δυστυχοῦς Ἀλίκης.

*Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

ΕΡΡΙΚΟΥ ΠΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Β'

Ἐν περίπου ἔτος μετὰ τὰ συμβάντα ἄτινα ἐξέθεσα ἀνωτέρω, ὑπηρέτουν ὡς ἀξιωματικὸς παρὰ τῇ διευθύνσει τοῦ λιμένος τῆς Τουλῶνος, ὅτε ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἀλβέρτου ἐπιστολήν, ἐκ Βαλπαραΐσου χρονολογουμένην.

Ἀφοῦ μοὶ περιέγραφεν ἐν αὐτῇ, τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἀπὸ Παρισίων μέχρις Ἀβρῆς ὁδοιπορίας αὐτοῦ, ἐξηκολούθει οὕτω:

«Γινώσκεις, φίλτατέ μοι, ὁποῖαν εὐτυχὴ ἐντύπωσιν παράγει ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἀτμοσφαιρας, ὅταν ἀπέρχηται τις ἐν πλήρει χειμῶνι ἀπὸ τῶν κυματωγῶν τῆς Εὐρώπης ἀκτῶν, ἵνα πορευθῇ εἰς Ἀμερικὴν ἢ μέρας μόνον τινὰς προσαγορεύεις τὴν ἀνοιξίν. Ὁ ἥλιος εἶνε φαιδρός, ἡ δὲ κυανόλευκος θαλάσσα ρυτιδούται ὑπὸ τῆς ὥραιας καὶ δροσερᾶς αὔρας καὶ ὁ ὀρίζων χρωματίζεται ὑπὸ ἐλαφρᾶς καὶ διαφανοῦς ὁμίχλης. Ἡ καρδιά ἀφίεται νὰ ἐντυφῇ εἰς τὰς τερπνάς καὶ μαγευτικὰς τοῦ Ἀπριλίου ἐλπίδας. Αἰσθάνεσαι παιδικὴν χαρὰν περιβαλλόμενος θερινὰ ἐνδύματα, ἐν μέσῳ Φεβρουαρίῳ. Ἐπομένως ἡ Μαρία, καταστᾶσα φαιδρὰ ὡς νεανίς, περιεπάτει δίκην σερήνης, φέρουσα ἐσθῆτας ἐκ λευκοῦ ἐρεοῦ ὑφάσματος ἢ ἐκ μουσελλίνης, ἃς ἐπρομηθεύθημεν ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Ζαρέν.

Ἴδου δὲ καὶ τίνι τρόπῳ διέρρεον αἱ ἡμέραι ἡμῶν μέχρι τῆς ἐν Βαλπαραΐσῳ ἀφίεώς μας, ἐκτὸς τῶν τρικυμιῶδων περὶ τὸ ἀκρωτήριον Χὸρν ἡμερῶν. Κατὰ τὴν ἐννάτην, ἐπορευόμεθα παρὰ τῷ πλοιάρχῳ, ὅπως προγευματίσωμεν. Ὁ Ζαρέν ὑπεργαπᾷ τὴν τράπεζαν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγώ. Ἀλλ' ὁ θαλάσσιος ἀὴρ ἀπέδωκε τῇ Μαρίᾳ ὄρεξιν, μεγαλειτέραν τῆς ἰδικῆς μας. Κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὑπελογίζομεν τὸν ὑπὸ τοῦ πλοίου διανυθέντα δρόμον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ Μαρία ἐγένετο λίαν εὐθυμος. Ἡσθάνετο ἑαυτὴν ὑπερήφανον ὅτε ἐσημείου ἐπὶ τοῦ μεγάλου γεωγραφικοῦ χάρτου τὸ μικρὸν μέλαν στίγμα, τὸ δεικνύον τὴν θέσιν ἡμῶν. Μετὰ μεσημβρίαν, καθήμενοι ὑπὸ τὴν ὀπισθίαν τοῦ καταστρώματος κρηπίδα, ἀνεγινώσκομεν.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς εὐδίας, ὅτε ἡ θάλασσα ἦν λεῖα ὡς κάτοπτρον, ἡ Μαρία ἐρέμβαζε πλάττουσα τὰ μᾶλλον ἐπαγωγὰ διὰ τὸ μέλλον ὄνειρα. Ἄλλως τε, ὁ ἀπειρος οὗτος ῥέων ὀρίζων, οὐ τινος τὰ ὕδατα συγχέονται τῷ σαπφειρίῳ οὐρανῷ, μήπως δὲν εἶνε ἀρμόδιος ἵνα προκαλέσῃ ἐξόχους σκηνὰς ὡς τὰς ὀφθείσας ἢ τὰς δυνατὸν νὰ ὀνειροποληθῶσι; Τῇ ἐσπέρᾳ, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Ζαρέν ἐδέχετο ἡμᾶς. Οὗτος ἔπαιζε τὸ βιολίον, ὁ ὑποπλοίαρχος ἤδεν, ἡ δὲ Μαρία ἐκάθητο πρὸ κλειδοκυμβάλου, ὅπερ ὁ πλοίαρχος ἐσκέπτετο νὰ πωλήσῃ εἰς τιμὴν ὑπέρογκον τῇ συζύγῳ προξένου ἐξορισμένου ἐν τινι μακρυσμένη χώρᾳ. Αἱ μουσικαὶ αὐταὶ ἐσπερίδες, τὰ μάλα τερπναί, κατέστησαν πολυτιμωτέρας ἔτι τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἀνευρίσκομεν τὰς προσφιλεῖς τῆς μονότητος ἡμῶν ὥρας.

Μετὰ δέκα καὶ ὀκτὼ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου ἀπόπλου ἡμέρας ἀφικόμεθα ἐν Τενερίφῃ. Ἡ ἐκ γρανίτου αὕτη μικρὰ νῆσος, ἣν ὁ Νέλσον ἐπολιόρκησε διὰ τῶν λέμβων του καὶ ἐν ἣ ἀπώλεσε τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, ἔχει τὴν βάσιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ὀρεῖαν αὐτῆς κορυφὴν εἰς τὰ νέφη. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, περιέφερα τὴν Μαρίαν εἰς τὰς ὥραιας ὁδοὺς, ὧν αἱ οἰκίαι εἰσὶ μονόροφοι. Αἱ μετὰ πρᾶσινοχρῶν δικτυῶν παραθυρίδες ἐπέτρεπον νὰ θεωρῇ τις τοὺς μελάνγχρους ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς ὠραίους γυμνοὺς βραχίονας τῶν ἀναπνεουσῶν τὴν δρόσον γυναικῶν. Ἡ Μαρία μεδιῶσα μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ πρᾶξηται αὐτῇ τὰς. Ὡς πρὸς ἐμὲ ὅμως, ἐπέτρεψε αὐτῇ νὰ θεωρῇ ἀνέτως τοὺς σοβαροὺς Ἰσπανοὺς, οἵτινες ἔφερον μαγνύας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ κλασικὸν σκιαδίδιον. Αἱ νῆσοι αὐταὶ, ὡς ἡ Τενερίφῃ, μόναι ἐν μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐπιτρέπουσι νὰ οἰκτερῇ τις τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς ἐπὶ τῷ θαρρύῳ, τῇ κινήσει καὶ τῇ ταραχῇ, τῇ καταμαστιζούσῃ αὐτοὺς.

Ἐνα περίπου μῆνα κατετρίψαμεν ἵνα ἀφικθῶμεν ἐν Ρίφ-Ἰανερῷ. Ἀναμνησκειται ὅτι ποτὲ κατὰ τὸν αὐτὸν διάπλου ἀνεγινώσκομεν τὰ ἔργα τοῦ Μολλιέρου καὶ τὴν Νέαρ Ἐλοῦζαρ, τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ὅπερ ὁ Ἰάκωβος Ρουσσὸ δὲν θὰ ἔγραφεν ἐὰν ἐγενᾶτο μέγας ἀρχὼν, καθό-